

žádáno zaplacení v librách anglických s alternativním zmocněním k zaplacení v Kč. Podle § 235, odstavec čtvrtý c. ř. s. takové pozměnění žalobního žádání nelze pokládati za změnu žaloby. Jest proto jen ještě řešiti otázku, zda takovou změnu žalobního žádání (nikoliv žaloby) lze provést i v řízení doplňovacím, byl-li rozsudek prvního soudu odvolacím soudem zrušen podle § 496 čis. 3 c. ř. s. Řízení před prvním soudem musí ovšem i v tomto případě býti obmezeno na doplnění ve směrech, ohledně nichž bylo řízení shledáno kusým. V těchto směrech však přednes stran nepodléhá žádnému obmezení, dovolen je jakýkoliv jiný přednes stran o předmětu doplnění odvolacím soudem nařízeného. Nelze proto seznati, proč by v onom rámci nebylo lze pozměnit žalobní žádání, jež není změnou žaloby. Tuto změnu žalobní žádosti byl by musil připustiti i odvolací soud, kdyby doplnění řízení podle § 496, poslední odstavec c. ř. s. byl provedl sám, neboť v takovém případě neplatí proň předpisy o řízení odvolacím.

Čís. 13794.

Zřídil-li vlastník pronajaté věci k ní jinému právo požívání, postoupil mu i nárok proti nájemci na vybírání činže a vedlejších poplatků.

(Rozh. ze dne 22. září 1934, Rv II 683/32.)

Žalobci, kteří měli k domu č. p. 41 poživací právo, domáhali se na žalované firmě zaplacení nájemného z místností, najatých v domě čp. 41. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolíc, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

S hlediska dovolacího důvodu § 503 čis. 4 c. ř. s. vytýká dovolatelka odvolacímu soudu právní mylnost, pokud uznal oprávněnost žalobců jako poživatelů domu požadovati přímo na žalované zaplacení nájemného, ať již z důvodu § 511 obč. zák. nebo z důvodu § 1042 obč. zák., při čemž vytýká dovolatelka, že odvolací soud uvádí protispisově, že žalobci odůvodněnost svého nároku opřeli i o ustanovení § 1042 obč. zák. Marně se dovolatelka snaží dolíčiti, že žalobci jako poživatelé domu nejsou aktivně oprávněni k žalobě, ježto prý jim vlastníci domu, s nimiž dovolatelka uzavřela smlouvu nájemní, nárok na vybírání činže a vedlejších poplatků nepostoupili. Služebnost požívání znamená podle § 509 obč. zák. právo užívatí cizí věci, šetríc podstaty, beze všeho omezení. Poživatel má k věci podobné postavení jako její vlastník s tím rozdílem, že poživatel nesmí nakládati s její podstatou. Podle § 511 obč. zák. má poživatel právo bráti z věci všechny požitky, obyčejné i kromobyčejné, a není pochybnosti, že k těmto požitkům náleží i nájemné z pronajatých budov, jichž se týká služebnost požívání. Nájemní smlouva jest ovšem smlouvou konsensuální (§ 1092 obč. zák.) a práva a závazky z ní vznikají jen pro smluvní strany. Ale, zřídí-li vlastník pronajaté věci k ní jinému právo požívání (§ 509 obč. zák.), postupuje tím poživateli všechny užítky, jež věc poskytuje, a všechna práva k užítkům těm se vztahující,

i taková, jež dříve sám měl (§§ 511, 1392 a 1394 obč. zák.). Od doby předání věci do detence poživatelovy není již oprávněn k vybírání užitků vlastník věci, nýbrž jen její poživatel, a jen tento je oprávněn žádati od nájemce smluvené nájemné a jest oprávněn k žalobě o zaplacení dlužného nájemného. Kdyby zažaloval dlužné nájemné vlastník věci, mohl by mu nájemce týmž právem zase namítnouti, že jde o užitky věci, jež patří poživateli, takže s hlediska názoru hájeného dovolatelkou nebylo by tu vlastně nikoho, kdo by byl oprávněn zažalovati dlužný nedoplatek nájemného. Přísluší tudíž žalobcům jako poživatelům domu proti žalované přímo nárok na placení nájemného z titulu jejich věcného práva poživacího a právem neuznaly nižší soudy námitku nedostatku aktivního oprávnění k žalobě za důvodnou.

Čís. 13795.

Vymáhající věřitel, veda exekuci na movité věci dlužníka v moci osoby třetí, nemusí již v exekučním návrhu tvrditi, že tato osoba je ochotna svršky vydati.

Rekursní soud nesmí přihlížeti k tomu, že jde o zbytečné hromadění exekučních návrhů, nevytýkal-li dlužník v rekursu proti povolení exekuce nic v tomto směru.

(Rozh. ze dne 26. září 1934, R I 697/34.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky proti Magdaleně D-ové exekuci na svršky jsoucí u manželů V-ových. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající věřitelé v exekučním návrhu, by jim byla povolena exekuce na movitost, uvádí, že svršky jsou u manželů V-ových. Podle § 262 ex. ř. lze vésti exekuci zabavením a uschováním movitých hmotných věcí dlužníkových, které jsou u třetí osoby, jen, je-li třetí osoba ochotna je vydati. Že manželé V-ovi jsou ochotni svršky vydati, vymáhající věřitelé vůbec netvrdí a proto předpokladu pro povolení exekuce, jakž předepisuje § 55, druhý odstavec, ex. ř., tu není. Ostatně vymáhající věřitelé navrhují i exekuci zabavením a příkázáním k vybrání nároku povinné strany proti manželům V-ovým na vydání a vrácení předmětů, ohledně kterých žádají zabavení. Již z toho je zjevno, že vymáhající věřitelé mohou žádati jen zabavení a příkázání nároků na vydání a vrácení věcí u třetích osob se nalézajících a nikoliv ještě mimo to zabavení uvedených věcí, zabavením nároku toho jest také vyčerpáno veškeré právo majetkové dlužníci k zabaveným věcem patřící.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že vymáhající věřitel, veda exekuci na movité věci dlužníka jsoucí v držení osoby třetí, musí již v exekučním návrhu tvrditi, že tato třetí osoba je ochotna svršky vydati. Nic takového neplyne ani z ustanovení § 54 ex. ř., ani z předpisu § 262 ex. ř. Nelze také na vymáhajícím věřiteli žádati, by si vyžádal před zahájením exekuce takový souhlas, ježto, i kdyby dala třetí osoba